

Anmärkingar till uttalet.

använt r överallt, då varianterna blott är individuella vanor ännu så länge.

Tjockt l med klenk: r används genomgående^x, men ofta är det svårt att skilja det från r, ibland åter är det så tunt att man kan förväxla det med riksspråks-l.

För j-ljuden har jag skrivit konsonantiska l resp. y, ty någon frikativa hörs knappast.

Grammatiskt är att märka t.ex. att ändelsen -en alltid kvarstår - uttalad en, ən eller n; -et uttalas

^x d.v.s. i de ställningar, där dialekterna i allm. har r.

K.-H. Vapper 1944